

Středa, 17. prosince 1890

16

Sedmikráska chudobka

Když jsem toho rána přišla do ranního salónku, slečna Brandon-Weldersonová už seděla u malého kulatého stolku a právě se chystala pustit do druhého chodu – slaniny, toastu a sázeného vejce.

V noci jsem vyloženě špatně spala, a tak jsem na jídlo neměla ani pomyslení. Dělal mi těžkou hlavu, že jsem od pondělního rána neměla od Jamieho žádnou zprávu, starosti mi nedaly klidně spát.

Zrovna když se Sissi podařilo mě přemluvit alespoň k šálku čaje, objevil se malý záblesk naděje: do salónu vstoupil Clifferton.

Nikdy bych se nenadála, že bych kdy mohla Cliffertonův příchod označit za něco pozitivního, ale toho rána mi skutečně přišel právě vhod. Přinesl totiž poštu a jeden z dopisů byl pro mě.

Bez komentáře jej položil na stůl vedle mého šálku a pak přistoupil ke slečně Brandon-Weldersonové, která s ním zapředla rozhovor o vánočním menu.

Neposlouchala jsem je, zvědavě jsem vzala do ruky dopis. Obálka byla z neběleného papíru a pod bříšky prstů byla mírně drsná. Jednoznačná známka toho, že tento dopis nepochází od nikoho majetného.

178

Ale i tak mi bylo okamžitě jasné, od koho přišel, sotva jsem obálku otočila a spatřila pečeť.

Skládala se z nebarveného svíčkového vosku a drobného kvítku, který kdosi vtiskl do pečeti. Sedmikrásky, usušené a vylisované, nevinně se tisknoucí do vosku.

Tenhle dopis mi poslal Benjamin Green.

Kdykoliv mi posílal nějakou zprávu, ozdobil ji tímto květem.

Srdce mi poskočilo a po pažích a ramenou mi přejela lehká husí kůže tak mučivě pomalu, že jsem se zastavila a na okamžik si vychutnávala pocit, který mě dlouhých šest měsíců trýznil a na jedinou chutnal sladce jako med.

Nedočkávě jsme roztrhla obálku na opačné straně, abych pečeť neporušila, a vytáhla list papíru, který se nacházel uvnitř.

Písmo pana Greena bylo přesně takové jako on. Hranaté, střízlivé a se vzletnými kličkami, které prozrazovaly, že se za jeho přísnou maskou ukrývá něco víc. Něco, co mě přitahovalo od první chvíle, kdy jsme se poznali.

V dopise toho moc nestálo. Pouze informace, že na páteční večer mu bylo schváleno volno a v půl šesté se dostaví do Park Street, aby se k nám připojil. A přesto mi to znělo jako nejkrásnější báseň, jakou kdy na světě vyplodila poblouzněná duše, neboť to znamenalo, že Benjamin Green se mnou půjde na ples.

Bohužel jsem své nadšení nemohla projevit výrazněji než pouhým nenápadným, potutelným úsměvem, který mi přelétl přes rty. Nechtěla jsem, aby si slečna Brandon-Weldersonová nebo Clifferton něčeho všimli a věnovali záležitosti větší pozornost, než bylo nutné.

Úplně stačilo, že jsem své mecenášce prozradila, že na ples přijdu s doprovodem. Nemusí vědět, že jsou ve hře i nějaké city. Alespoň ne, dokud jsem je považovala za neopětované.

Pokud by se ukázalo, že Benjamin Green mé city alespoň trochu opětuje, vzala bych to pochopitelně v potaz a informovala ji.

179

K věci,
Éliso!
Ten
případ!

Ne jo, já
vím. Dopřej
mi alespoň
trochu toho
romantické-
ho poblouz-
nění.